

[Kristen Østergaard.]

underordnet betydning, men jeg mener faktisk, at navnet er ganske udmærket, som det er, og når først dette navn er hængt på denne lovgivning, så mener jeg, det er rettest, at man fortsætter med det, og at det let kan give endnu mere forvirring, hvis man ændrer det.

Under behandlingen af forslaget er der ikke foregået de store ændringer vedrørende de realiteter, som vi er enige om, og ændringsforslaget om at lade § 7, som vedrører boligstøtten til de udflyttende virksomheders medhjælpere, udgår af forslaget, vil jeg gerne give min fulde anbefaling.

Ved siden af det lidet, der er kommet frem af ændringer i realiteten, har vi drøftet bl. a. administrationen, og jeg er tilfreds med, at man i betænkningen har foretaget visse præciseringer af, hvad folketinget ønsker med hensyn til lovens administration. Eksempelvis skal jeg kun lige nævne — fordi de to foregående talere har været mere detaljeret inde på det — spørgsmålet om, at der kan gives støtte til udbygning af virksomheder på stedet. Jeg er også tilfreds med, at vi får slået fast, at ingen kommuner i udviklingsområderne skal være undtaget fra lovens støtte.

Jeg noterer også med tilfredshed handelsministerens tilsagn om at forøge grænsen for lån til håndværk og mindre industri med 100.000 kr. op til 300.000-350.000 kr. i egnsudviklingsområderne. Det vil være ganske nyttigt, at det bliver gennemført. I forbindelse med lovens administration, som naturligvis spiller en stor rolle, finder venstre, at der stadig væk er et bitte uløst problem, som bør ordnes, inden dette forslag kommer til tredje behandling. Venstre mener ikke, det er korrekt, at vi har et egnsudviklingsråd på 11 personer og et forretningsudvalg derudaf på 6 medlemmer — altså et forretningsudvalg, der har flertal i rådet — men problemet er jo ret let at løse. Det kan f. eks. løses ved at tage et medlem ud af forretningsudvalget, således at forholdet bliver 5⁶ i forretningsudvalget og 11 i rådet. Dette forslag har jeg på venstres vegne fremsat mundtligt i udvalget, også under det udvalgs møde, hvor handelsministeren var nærværende, men denne tanke gav handelsministeren egentlig en ret, jeg ved ikke, om man skal sige nedkulende behandling i første

omgang. Jeg vil nu hævde, at det var et ganske godt og enkelt forslag. Den anden måde, problemet kan løses på, er ved, at rådet udvides med 2 medlemmer fra 11 til 13. Handelsministeren kender jo venstres ændringsforslag på dette punkt. Et ændringsforslag nåede ikke at komme frem til anden behandling her, fordi ingen, heller ikke venstre, var interesseret i en forsinkelse af denne andenbehandling. Det er altså to gode, saglige venstreforslag til løsning af dette problem, og jeg vil gerne her stille begge forslagene beredvilligt til handelsministerens rådighed. Jeg mener faktisk, at der går ikke nogen splinter af handelsministerens værdighed ved at antage et af dem, men jeg tror også godt, jeg kan sige her, at hvis handelsministeren ikke vil gøre et af forslagene til sit, så må jeg bebude, at venstre under det udvalgs møde, som er forberedt til senere på eftermiddagen, nødvendigvis må stille et ændringsforslag, så folketinget kan tage stilling til spørgsmålet ved tredje behandling.

Hermed skal jeg selvfølgelig anbefale forslaget, som det foreligger her ved anden behandling.

Erik Hansen: Jeg vil gerne indledningsvis sige om navnet på den lovgivning, vi behandler i dag, at jeg i modsætning til et par af de tidligere ordførere i og for sig synes, at navnet „egnsudviklingslovgivning“ er en udmærket betegnelse. Jeg kan i hvert fald fastslå, at man nogenlunde ved, hvad det dækker, og at man forstår, hvad loven går ud på. Jeg tror ikke, man skal skifte navnet ud og tro, at man dermed får en bedre løsning. Jeg erindrer fra en diskussion, som vi førte her i tinget om et andet problem, det var et socialt problem, at jeg sagde: men kan man ikke give det et andet navn? Da var der nogen, der sagde: jo, man kan give det et andet navn, men man må i hvert fald fastslå, at problemet kan man ikke dermed flygte fra.

Se, det, man først og fremmest får i denne lovgivning, er en overgang fra den gamle garantiordning til en statslåneordning. Jeg vil da gerne sige, at man her skal være opmærksom på nogle vældige fortrin fremfor det, man tidligere har haft. Man får her en mere fordelagtig rente end tidligere, man bliver her fri for et kurstab, og, hvad man